

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 30.

V četrtek 22. maliga serpana 1852.

Tečaj 7.

Obljube spolnujte!

Zivel je, kakor sv. Avguštin piše, neki Dioskor, kateri je vsredi kristjanov od Kristusa in njegovih čudežev že veliko slisal, pa se vendar ni hotel spreobrniti in se kristjanstvu dati. Božja previdnost pošlje njegovi edini hčeri smerno bolezen. Skerbni oče vse peripomočke, vse se tako drage zdravila poskuša in poskuša, pa Božji volji je vse pokorno, te zdravila nič ne pomagajo, hčERICA vedno bolj in bolj hira, vsako uro že oče ločenja pričakuje. Ves pobit, ves klavrn se oče ne ve kam djati. V tej sereni bolečini se spomni Kristusa, in ko blisk ga prešine misel, se mu užge, upenje do Kristusa, da on zamore vse boleznim pregnati. Kar misli, to stori. Hitro obljubi kristjan biti, ako mu bo hči ozdravela. Bog mu naj večji željo spolni, hči se kmalo bolje počuti, in popolnoma ozdravi. Kakor pa ljudje v nesreči upijejo in prosijo in molijo in Boga na pomoč kličejo, ko pa se kervava šiba umakne in se jim vsekane rane zacelijo, zopet na Boga ne mislijo, ali ga še celo z nehvaležnim srcem preklinjajo, tudi Dioskor po prejeti dobroti ne misli več na Boga, naj večiga dobrotnika, in se ne spomni njemu storjene obljube, strogo življenje zopet Boga žali. V neskončni milosti mu božja dobrota prizanaša: pa le ni pokore, Dioskor se noče spreobrniti; zato ga Bog s slepoto udari in hudo pokori. V nesreči se še le Dioskor zbudi, svojo pregreho spozna, skesa se in še enkrat terdno sklone in obljubi, sveti kerst prejeti, ako se mu prijazna luč zopet poverne. Milost božja mu res pogled zopet podoli, in Dioskor se tudi res da kerstiti, pa tudi samo per kerstu ostane, ni mu mar se naj potrebnih kersanskih resnic naučiti. Kmalu pa mu vsi udi omertvijo, kar ganiti se ne more. Prav s skesanim srcem sedaj pismeno svoje pregreške naznani, zakaj govoriti ni mogel, tudi jezik mu je službo odpovedal. Z veliko gorečnostjo se uči kersanskiga nauka, in lejte veliko čudo božje perzanesljivosti, vsi udje se mu ožive, in lahko spet hodi in svoje dela opravlja, le jezik, s katerim je veliko gerdiga in pohujšljiviga čez kristjane govoril, mu še vedno mertev ostane. Se enkrat: Spolnujte obljube, Bog se ne da zasmehovati!

I.

Misjonske naznanila

g. Dr. Knobleherja do sredisniga odbora Marijne družbe na Dunaju.

(Dalje)

Ko se je drugi dan zaznaval, smo zagledali visoke Pylone - stolpe staroegiptovskemu solnčnemu

maliku posvečeniga Edfu-skiga tempelna, — vendar že ob prvih solnčnih žarkih nas opomni zvonec na ladji, svoje misli na kej družiga obrniti, ker nam je oznanil praznik, ki ga naša sveta mati katoliška Cerkev v čast nebeskih angelskih trum in izvoljenih iz vsih Izraelovih rodov svojim vernim po vsim svetu zapove. Zvoneček se zapoje, in zopet še enkrat, in v obliči ostankov velikanskiga nejeverskiga tempelna stopi mašnik v priprostim templju „Zgodnje Danice“ pred posvečenim altar, ne egiptovskemu Apolinu kadila zažigat, temuč, dar večovečene Besede na Kalvarji živimu Bogu Izraelove hiše, našimu občinskemu Očetu v nebesih, v spravo z greham obloženiga človeštva na njem obnovit. Ko sim sveto daritev opravljal, so doneli sloveče in spodbudljivo fisharmonični glasi deleč tje čez Nilove valove, in od bregu sem je pušavski škerjanec vbral svoje žvergolenje v sveto petje: „Pred stolam tvoje milosti.“ — Tudi naslednji dan, spomin vsih vernih duš, smo Bogu v pobožnosti posvetili za duše rajncih, s katerimi imamo po tolažljivim in vpokojivnim nauku naše svete vere obćenje, de nasproti eden za družiga molimo. — O kako smo se cutili srečne, de smo s posestvam „Zgodnje Danice“ in z njeno primerno napravo v teh daljnih pušavah, kjer ni nič kristjanov, kjer na mestih podertih v pesku čumečih poganskih malikov ni še nobenih edinopravim Bogu posvečenih tempelnov, vendar bili v stanu, svete skrivnosti naše vere po zapovedi in po častitih šegah katoliške Cerkve spodobno in slovesno opravljeni! Jest sam pa sim to srečo občutil dvakrat, ker sim je na svojim prvimi dolgim popotvanju v znotranjo Afriko pogrešati mogel. Mojim tovaršem pa je to za to posebno dobrotno delo, ker, v hiši Gospodovi prebivajoči, niso občutili, de delj in delj od domacije gremo, in se zmiram globokejši zatoplujemo v deželo neobdelaniga divjaštva, v deželo, ako ne vsmertivniga, vendar na duhu in na telesu slabivniga obnebja. Vter je ta dan veliko vgodnisi vlekel, ko druge dni, torej smo urnisi naprej jadriili in že v jutro naslednjiga dne smo dosegli verh, s kteriga se vidijo Sijenski slapovi (katarakte), ki so natorna meja med Egiptam in med Nubio. Veseli, de smo tako blizo konca perviga odmena našiga popotovanja, smo razpeli bandera; močno so se v vetru vile sem ter tje. Svitlo se je bliskala brončena zvezda nad ladjo, kakor de bi bila v zraku trepetala, ko smo proti otoku Elefantine med prvimi sinjimi pečinami jadriili. Berž ko smo peršli do severniga obkrajja s palmami obsenčeniga otoka, smo bili z visav, ki nad Asvan kupe, od več strani s streljanjem pozdravljeni, ktere smo s kanonami

„Zgodnje Danice“ povernili, desiravno nismo vedeli, kdo so prijatli, ki nas v mohametanskim mestu tako slovesno sprejemljejo. — Velika množica ljudstva je stala na planih strehah mestnih hiš in ob bregu pri reki ter so gledali ladijo v pristanise begati. — Silno razveseljeni smo pozdravili tovarše, ki so bili skorej en teden pred nami iz Kaira odrinili, in so bili tudi živi in zdravi v Asvan perjadrili. Na poldnevnim koncu mesta pod palmami so se bili naši tovarši vtaborili, in so nas ravno že tri dni s kopernenjem perčakovali. Že eden in dvajset dni se nismo vidili; ko smo torej pod Nilovimi slapmi zopet skupej persli, ni bilo ne konca ne kraja prasanja in povedovanja. — Tudi ti tedaj, ki so pred nami jadrili, so bili prav srečni na svojim popotovanji, in povsod prijazno sprejeti. Berz ko smo persli v Asvan, sim poslal našiga tolmača (dragomana) k poglavarju, ga pozdravit in prasiat, kedaj bi zamogel k njemu priti, se mu poklonit. Perjazni gospod pa ni perpustil, de bi se bil jest k njemu trudil, temuc je precej sam s tolmačem, spremljen od kadi-a (turskiga sodnika), na ladijo k nam persel. — Tega do ptujcov prijazniga, dobrotljiviga, priljudniga moža s prirezano sivo brado sim spoznal od svojiga poslednjiga popotvanja, in sim mu zročil po prijaznim pozdravljenju pismo namestniga kralja. In obljubil je brez prideržka vse si prizadeti, kar je v njegovi moči, nam k daljnimu popotvanju pomagati, zlasti pa, de se železna ladija čez perve Nilove slapove spravi. Ravno tačas je persel tudi ladjostajski poglavar, mlad, tudi prav dobrovolin mož, kteri je obljubil, de bo sam pri brodarenju čez slapovja, in nas ne bo pred zapustil, de bo ladija iz njih unkraj Nubijenske okrajne. — De bi se nič časa ne zamudilo, sim mogel za daljino, kolikor je bilo treba ladijo čez slapove spravljati, popotništvo zopet ločiti. Gosp. Trabanta in Knavsia sim vzel na ladijo, 4. listopada sim poslal pod serčnim g. Možganam gg. Milhareica, Hruska-ta in tolmača s poglavitno robo po suhim, de naj se nad slapovjem vsotorijo. Potlej sim s Hagi Kaptanam in z zvedenimi brodarki tistiga kraja vse preskerbel, de bi se varno prepeljali, in sim se 6. listopada z drugimi gospodi na ladii skoz strašne slapovja za njimi podal. Prednji dan je bila ladija, ki smo jo bili za polovico robe do Koroska najeli, pred nami odšla. Zjutraj zgodej je bil Hagi Kaptan (brodnijski poglavar) svoj lastni sandal (mal čolnic) v Šelal (Nilove slapove) poslal, de naj „Zgodnji Danici“ pot kaže. — On sam pa je persel z dvema brodarkama k nam na ladijo, in do 200 mož je dobilo povelje pri vходу stisnjeniga vodotoča nas počakati, do kamor smo z rabo dobriga vetra brez druge pomoči, razun spretnosti pričujočih brodnikov, upali priti. Ob osmih zjutraj je bilo trikratno znamenje odriniti, kakor sicer, z rogam dano. Pohleven sever je vlekel, z napol razpetim jadrilnim platnam smo se peljali od brega proti Siene-nskimi vratam, ktere so od suhiga sem z ojstrim čelensnikom visoke navpik stoječe pecine, na južnim okraju Elefantinskiga otoka pa s prednjim voglam ondi bivšiga Knief-tempelna stisnjene, in ki so se s silo doli butajočih voda gotovo že pred 1000 leti naredile, in kterih natorni steni ste lahko že davnim gledavcam služili, natekajočo in padajočo vodo meriti.

(Dalje sledi.)

Pastirski list

Njih milosti Antona Martina lavantinskiga škofa do njih duhorstva.

(Dalje.)

I.

„Naš presveti Gospod Papež Pij IX. so vsim družnikom pobožne družbe pod naslovom ss. Cirila in Metoda, v njeni lastni cerkvi ali očitni molitvarnici poprej imenovane škofije po cerkvenih postavah napravljene, Odpustike, kakor je dalje razloženo, dobrotljivo za vse čase dodelili, kteri se zamorejo tudi za duše v vicah oberniti. Popolnoma odpustike namreč prvi dan njih sprejetja v to pobožno družbo, ako se v resnici skesani spovedó, in po svetim Obhajilu v tisto cerkev ali očitno molitvarnico gredo in ondi nekaj časa v namen Njih Svetosti (Papeža) molijo. Ravno tako zamorejo popolnoma odpustike v smertni nevarnosti zadobiti, samo de so k temu perpravljani, kakor je bilo ravno rečeno, ali narsvetejši ime Jezus saj v srcu, pobožno pokličejo, ako ne morejo z usmi. Tako tuji popolnoma odpustike v dan, ob kterim se bo v ti cerkvi ali očitni molitvarnici poglavitni praznik imenovane družbe po škofovim pervoljenju ob permer-nim času obhajal, ali pa v njegovi osmini, začensí od pervih večernic praznika do solnčniga zahoda imenovane osmine, tako de se zamorejo samo enkrat tiste dni zadobiti, kteri dan si kdo izvoli. Odpustike sedem let in ravno toliko štiridesetdank pa ob štirih družih praznikih med letam, ktere škof samo za po enkrat odločijo, ako bodo, kakor je rečeno, prav perpravljani, persli molit: in poslednjič odpustike šestdeset dni za vsako dobro delo, ktero bodo saj s skesanim srcam in pobožno opravili. Verh tega so dovolili, de družniki zamorejo imeao-vane odpustike tudi v primerljajih telesne bolezi, ali družiga pravniga zaderžka zadobiti, samo de so prav, kakor je bilo rečeno, perpravljani, in pa v pervim permerljeju druge dobre dela, ktere spovednik naloži, zvesto opravijo, in v drugim primerljeju namesto imenovane posebne cerkve ali očitne molitvarnice, v svojo farno cerkev gredo molit, kakor je bilo rečeno.“

„Ko pričujoče velja, si pa vender prihranimo, kar je prihraniti po naredbi Papeža Klemen VIII. blaženiga spomina, iz Rima pri sv. Petru od 7. grud. 1604, ki se začne „Quaecunque a Sede Apostolica“ — naj tudi kar koli družiga temu v nasprotje gre. Dano v Rimu iz tajnisnice svetiga zbora za odpustike 12. vel. serp. 1852.“

L. S.

J. kard. Asquinius, vodja.

A. Colombo, tajnik.

II.

„Na preponizno prošnjo lavantinskiga djavniga škofa so naš presveti Gospod Papež Pij IX. dobrotno pervolili, de vse maše, ktere se bodo po mertvih družnikih pobožne družbe ss. Cirila in Metoda v njeni lastni cerkvi te škofije, ali v molitvarnici po cerkvenih postavah napravljene, per kterim koli altarju te cerkve ali očitne molitvarnice za vse prihodnje čase obhajale, bodo imele ravno tiste gnade, kakor de bi bile pri pooblastenim altarju (in altari privilegiato) brane; vender pa prihranivši si, kar je prihraniti po naredbi Papeža Klemen VIII. blaženiga spomina, iz Rima pri sv. Petru od 7. grud. 1604, ki se začne — „Quaecunque a Sede Apostolica“ — ako tudi kar koli družiga temu v nasprotje gre. Dano v Rimu iz

tajnišnice svetiga zbora za odpustike 12. vel. travna 1852.“ J. kard. Asquinius, vodja.

(L. S.) A. Colombo, tajnik.

To našemu društvu veselo dogodbo tedaj naznanim vsim družnikom, in vnovič povabim vse mašnike in verne, sinove in hčere Ene ljubljene in ljubijoče Matere — celo tudi vse dobrovoljne ločene brate in sestre, spoznavavce nezedinjene greške cerkve, zlasti pa Slovane, de naj bi se v duhu prave vere, ponižnosti in kersanske ljubezni k molitvi za zedinjenje z nami sklenili, k Očetu ljubezni in usmiljenja z odkritim, v ljubezni gorečim srcem prav stanovitno in zaupno klicali, naj bi dneve žalostniga cerkveniga ločenja obkrajšal, led slepiga čertinja na solncu prave kersanske ljubezni raztopil, terdo steno razkolništva (ločenja) odmaknil od nas, ki smo vsi njegovi ljubljene otroci in sodeliči Jezusa Kristusa. Kolikor veči bo naše molitevno društvo, toliko močnejši bo truma vojskovavcev Kristusovih za edinost kraljestva Božjiga med narodi na zemlji. Naše orožja, molitev in dobre dela, sklenjene s spodbudljivim življenjem, ne usekujejo ran, ampak jih ozdravljajo, premagajo naj serditniši sovražnike, pridobé ljudstva in narode, ostanejo nepremagljive, in so nam porokinje gotove zmage, tudi nad ledenim razkolništvom: ker: „Veliko premore stanovitna molitev pravičniga.“ (1. Jak. 5, 16.) „Torej vas opominjam pred vsim drugim, de naj se móli, prosi in zahvaluje za vse ljudi.“ (1. Tim. 11, 1.) posebno pa za naše ločene brate. In ako ravno nam ni dano, čas ali uro vediti, ktero je Oče v svoji moči v spoedinjenju odločil (Dj. ap. 1—17.), bomo vendar vidili moč zedinjene molitve, in bomo priče nar bolj prečudnih spreobrnjenj; ker Bog hoče, de bi bili vsi ljudje zveličani, zveličani po eni njegovi pravi Cerkvi. „Veste pa, bratje moji, ako je kdo zmed nas odstopil od resnice, in ga kdo spreoberne, on reši njegovo dušo smerti in pokrije veliko število grehov.“ (Jak. 5, 19—20.) Dosihmal za spreobrnjenje in spoedinjenje nezedinjene cerkve v imenu Jezusovim se niste molili. Prosite, in bote dosegli, de bo Vase veselje popolnoma. (Jan. 16—24.) Ako je Bog molitve za Angleško, za Nemško s toliko obilnimi in imenitnimi spreobrnjenji obdaril, bo solnce svojiga usmiljenja tudi nad obsirne ledenine jutrovskega razkolništva razpustil, in bo dal skušiti tudi našim ločenim bratom na severu in na izhodu, kako dobro in prijetno de je, ako bratje v Eni pravi Cerkvi skupej prebivajo. Ker tje pošilja Gospod blagoslov in življenje na veke. (Psalm 132, 1—3.)

Družbina (bratovska) cerkev vsled obsega Papeževiga pisma bo za sedaj cerkev sv. Jožefa pri Celji odločena, v kateri se bo Varhama te molitevne družbe altar napravil, in bo ali ravno v praznik ali pa v osmini slovesna sveta maša za žive in mertve deležnike in dobrotnike obhajana. Tistim vernim lavantinske škofije, kateri te bratovske cerkve obiskati ne marajo ali ne morejo, je njih lastna duhovnijska (farna) cerkev za bratovske pobožnosti odločena. Deležnikom iz ptujih škofij (ako lastni škof v napravo tega molitevniga društva pervolijo, in v ta namen posebne cerkve ne odkažejo) je izvolitev cerkve na voljo dana.

Vsi gospodje duhovni, kateri se te katoliške molitevne družbe vdeležujejo, so v Gospodu prošeni, imena sprejetih udov vsako leto k bratovskemu prazniku lavantinskemu škofijstvu poslati, odkodar se bo pregled in sad te družbe deležnikom po katoliških listih naznanoval.

Bratovšina presv. Marijniga Serca

z Vikšim percoljenjem napravljena per farni cerkvi sv. Petra v Ljubljani.

(Dalje.)

3. Duhovne dobrote te bratovšine se vidijo zlasti iz pridruživniga pisma, po katerim je ta naša podružna bratovšina pridružena materi bratovšini v Parizu in z njo sklenjena, in ki je iz Pariza od vodja in začetniku matere bratovšine, prečastitiga g. K. E. Dufriche-Desgenettes-a, sem poslano. Je pa naslednje pismo:

„V Kristusu našim ljubim bratom društva presvetiga in neomadežaniga Serca Blažene Marije Device, ki je za spreobrnjenje grešnikov v farni cerkvi sv. Petra Ljubljanskiga mesta in škofije z veljavo Visokočastitiga v Kristusu Očeta Gospoda Gospoda Škofa Antona Alojzja Wolfa po cerkvenih postavah napravljeno, večno pozdravljenje v Gospodu.“

„Mi, ki po dolžnosti svojiga poklica moramo skrbeti za zveličanje vernih, in za napredvanje čednosti in sv. vere, radi naši Materi bratovšini druge podružne bratovšine ravno te naprave pridružimo in perdenemo, in jim tako pridruženim odpustike, oblasti in druge duhovne gnade in perpusenja, po oblasti nam od nar vikših poglavarjev (papežev) dani podelimo. Ker so nas tedaj v ti reči častitljivi gospod fajmošter Matevz Svetličič, vodnik ravno imenovane podružne bratovšine, za terdno prosili, de bi se ona naši Materi bratovšini, v čast presvetiga in neomadežaniga Serca Blažene Marije Device za spreobrnjenje grešnikov napravljena, pridružila, in se odpustikov, ki so od svetiga Očeta Gregorja XVI. nji pervoljeni, vdeleževala: torej Mi Karol Eleonor Dufriche-Desgenettes, vpravnik in vodja te Matere bratovšine ter sami srednik cele bratovšine, se opirajoči na določbo papeža Klemenca VIII. blaženiga spomina (quæcumque a Sede apostolica, dane v Rimu per sv. Petru, pod ribčevim perstanam 17. grud. l. G. 1604), ki zadeva vravnavo enacih pridruževanj in občenj nebeskiga zaklada sv. Cerkve, s tem svojim pisanjem, le samo iz nagiba ljubezni Božje in go-rečnosti, de bi se čednost in vera razširjala, imenovano bratovšino, po cerkveno napravljeno, kakor je bilo že rečeno, gledajoči na pervoljenje Visokočastitljiviga zgorej hvalno imenovaniga Ljubljanskiga Škofa, in na Njih spričevavno pismo, s katerim se njena naprava, ljubezin in česenje perporoča, naši Materi bratovšini, po apostolski nam dodeljeni oblasti, perdenemo in pridružimo, in nji in njenim bratom in sestram odpustike in duhovne gnade, ki so spodej posebej popisane in naši Materi bratovšini s papeževim pisanim pismom zime-nam, natanko in določno pervoljene, dodelimo in vdeležimo.

Apostolsko pismo (breve).

Gregori Papež XVI.

V vedni spomin. Na visoki stol Apostolskiga Poglavarja zares ne po svojim zasluženju, ampak po skrivnim sklepu Previdnosti Božje povzdignjeni, in zavoljo tega za celo Gospodovo čedo močno v skerbi, sprejemljemo s posebno dobrovoljnostjo tistih ljudi pobožne prošnje, kateri na to zlasti gledajo, de bi verni Kristusovi bolj in bolj v veri stanovitni in uterjeni, in z ljubeznijo za čednost in vero vneti, z vso prizadevnostjo hodili po potih Gospodovih in njegove zapovedi zvesto in pobožno

ohranili. Zares, z ne majhnim obveseljenjem svojiga očetovskega serca smo zvedili, da je naš ljubi sin duhoven Karol-Eleonor Dufriche-Desgenettes, fajmošter pri cerkvi Blažene Marie Device, imenovane Zmagovavke, po domače les Petits Pères, v mestu Parizu na Francoskim, s pooblastenjem častitljivega brata Pariškega vikšiga škofa, v farni cerkvi bratovšino v čast Presvetiga in Neomadežaniga Serca B. Marije Device za spreobračanje grešnikov z določbami in postavami vred, od ravno tega častitljivega brata, kakor je povedano, poterjenimi, napravil, in da se iz te naprave izlivajo obilne dobrote v duhovni prid Kristusovih vernih. In ravno ta ljubi sin duhoven Karol-Eleonor Dufriche-Desgenettes, duhovni pastir imenovane cerkve, Nas je serčno prosil, naj bi tej bratovšini dali ime in pravice Matere bratovšine in jo z nekaterimi odpustiki obdarovali, da bi se tako pobožnost Kristusovih vernih čedalje bolj množila.

Mi pa, ki nam za nobeno reč ne more toliko biti, kakor, z vsim trudam in prizadevanjem za večno zveličanje Kristusovih vernih skrbeti in česenje Device, Božje Porodnice, razširjati, ktera kakor Kraljica stoječa ob desnici Božji v zlatim oblačilu in opasana z različnostjo, zamore vse vse od njega sprostiti, in ktera je tako bližnje varstvo katoliške Cerkve in naše nar zvestejši upanje; torej smo v take želje z vso radovoljnostjo prirekli. Da se tedaj čast te družbe razmnoži, želimo, kolikor v Gospodu premoremo, vsim in slehernim, za ktere je to pismo, s posebno dobrotljivostjo poslužiti, jih vsakiga kakoršniga koli izobčenja in prepovedi in družih cerkvenih preklic in kazni, kakor koli, in zavolj česar si bodi danih, ako bi bili v ktere zašli, samo zavoljo te reči rešimo in rešene spoznamo. To bratovšino pa, ki je v čast presvetiga in neomadežaniga Serca Blažene Marije Device za spreobrnjenje grešnikov z ureditvami in postavami vred, ki so od častitljivega brata Pariškega Vikšiga škofa, kakor je rečeno, poterjene ali se le bodo, v farni cerkvi B. Marije Device Zmagovavke, po domače les Petits Pères, v mestu Parizu na Francoskim že redno napravljeno, z imenom Matere bratovšine po Svoji apostolski oblasti s pričujočim pismom za vselej počastimo. Torej ji vse in vsake pravice, perboljske, časti in prilajske, kakoršniga koli imena, ktere druge matere družbe iz rabe in navade imajo, vživajo, ali imeti in vživati zamorejo in zamogli bodo, damo in privolimo.

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskim.

V pripravljansko šolo, to je, v šolo za prihodnje ljudske učnike, ki se bo v Idrii po vikšim dovoljenju z novim šolskim letom perčela, se smejo izjemno tudi taki mladenči sprejemati, kteri s spricali ali pa per spraševanju, ki se z njimi ima, kažejo, da so v predmetih za tretji razred poglavitnih šol predpisanih posebno dobro podučeni, da so posebno lepiga zadržanja, da so redama 17. leto svoje starosti dopolnili in da so saj nekoliko v petju in godbi izurjeni.

Presvitli cesar Ferdinand so podarili 4000 gold. za Lazaristice, ki se bo v Celji napravilo, in za ktero se duhovni iz Štajarskiga že v Parizu perpravljajo.

Iz Ljubljane. Gospod Matija Erzar, kaplan v Moravciah, je izvoljeni fajmošter v Blokah. — Go-

spod Andrej Zamejc, katehet dekliških Uršulinskih šol, je izvoljeni katehet v c. k. poglavitnih začetnih šolah in učenik katehetike za bogoslovce četrtega leta v Ljubljani.

Razgled po kersanskim svetu.

Iz Londona. Neko čudno spreobrnjenje h katoliški veri se je tukaj dogodilo. Neki ud vikšiga angleškiga plemstva je večkrat šel k katoliškemu škofu, se z njim za vero prepirat. Eniga dne se po daljšim razgovoru anglečan vzdigne s stola in zakliče: „premagam sim in spoznam, da mi ni moč nikakoršniga ugovora veljavno delati zoper katoliško vero; vendar pa Vam na ravnost povem, da le protestant ostanem, in nočem in nikoli ne bom papist.“ Po teh z nar globokejši zanesljivostjo zrečenih besedah se usede zopet na stol in si z obema rokama obraz zakrije. Škof zanj moli, serčno in goreče, se ga dotakne s svojim križem, z znamenjem svoje apostolske službe, kliče sv. Duha, in glej! anglečan skoči po koncu in zaupiye: „Kaj ste z menoj počeli? Pokatoličil sim se, čutivši neko svetlobo, ki je prešinila vse moje bitje.“ Spreobrnjenje je bilo polno in resnično. (Univers.)

Prusko. Protestante je jelo zopet groza biti do jezuitov; iz zanesljiviga vira zvemo — pravi „Volks-halle.“ da jezuiti ne bodo smeli več očitno učiti (misionov imeti) po taci krajih, kjer je ljudstvo po večjim protestanske vere.

Dunajčanje zopet prosijo dveh novih kazališ (teatrov), ki jih že 9 imajo! Rajši naj bi prosili kakih 3 ali 4 novih norivšnic, da bi imeli od 1848. leta še zmirej vertoglave obnoredce kam spravljati; in pa tiste, ki jih k sreči pred samomoram še obvarjejo. — Zakaj puntarsko tuhtanje je šola norcov; teatri, v kterih se od zlatih gradov po zraku in od persmojene ljubezni sanjari, so pa šola samomorov.

Pravdnikarji (pravdosredniki) mesta Pariza so z enim glasom sklenili, da dosihmal ob nedeljah in praznikih svojih pisarnic ne bodo odpérali. — Ako bodo ljudje Bogu dajali, kar je Božjiga, bo tudi Bog nam dajal, kar je nam potrebna.

V zagovor g. Peršeta.

„Novice“ nekaj šipljejo g. Peršeta, ki je v „Danici“ terdil, da krompir za to gnijje, ker so ga ljudje preveč kleli in okleli, ter „so radovedne: kje bo pa g. Perše vzroka grojzde gnjiline iskal, ker ljudje vina, kolikor je znano, niso nikdar preklinjali, marveč mu preveliko čast z besedo in v djanji skazovali?“

V zagovor poprejšnje „tako izvirne“ pa tudi izverne razlage Duh Gospodov sam zažuga: „V čimur bo kdo grešil, v tem bo kaznovan“ (Mod. 11, 17.) Kar pa drugo tiče, naj g. Perše razlaga, ako se mu ljubi, mi za svojo stran mislimo, da ne bo po vetru mahnil, ako za besedo prime in reče, da grozdje bi utegnilo ravno za to gnjiti, „ker so ljudje vinu preveliko čast z besedo in v djanju skazovali,“ in mu jo skazujejo. Kakošna de je obilnokrat ta čast, in kaj se zraven in zavoljo tega „preveliciga česjenja“ še družiga godi in govori to. „Novice“ same dobro vidijo in slisijo, ko po svetu in tudi po kerčmah novičarijo. — Kteri pa de je tisti pervinski natorni vzrok gnjiline pri grozdju ali korunu, kteriga čeznatorni Bog ven in drugi sad vsadi, nas preveč natorne ljudi postrahovati, s tem se nar učenejši glave zastonj belijo, kaj že le ljudski učenik?

Danica.